

Nota de premsa

Departament de Comunicació
i Xarxes Socials
comunicacion@ivam.es

TOTS
A UNA
VEU

IVAM

L'IVAM reivindica la figura de l'artista valencià 'Anzo'

València. El director de l'Institut Valencià d'Art Modern, José Miguel G. Cortés, la responsable de la Fundació Anzo i filla de l'artista, Amparo Iranzo, i el comissari i conservador de l'IVAM, J. Ramon Escrivà, han presentat hui l'exposició *Anzo. Aïllament (1967-1985)* amb un recorregut per la mostra en la galeria 7 de l'IVAM.

“Aquesta exposició posa fi a una injustícia històrica sobre Anzo, que ha romàs massa temps en l'oblit i ara entra per la porta gran en l'IVAM”, ha explicat José Miguel G. Cortés. Es tracta de la primera exposició que dedica el museu a l'artista valencià José Iranzo Almonazid 'Anzo' (Utiel, 1931-València, 2006) prenent com a objecte d'estudi la sèrie *Aïllaments*, el seu treball més visionari i innovador. “La funció de l'IVAM no és organitzar exposicions blockbusters, sinó investigar i posar en valor artistes que han romàs al marge del discurs oficial”, ha explicat Cortés.

La mostra reuneix **80 obres** procedents de diverses institucions, col·leccionistes particulars i de la Fundació Anzo, impulsada i dirigida per **Amparo Iranzo**, filla de l'artista, qui ha comentat durant la presentació que espera “que aquesta mostra servisca perquè Anzo tinga, per fi, la visibilitat que es mereix”.

El comissari de l'exposició, J. Ramón Escrivà, ha explicat que va decidir centrar-se en la sèrie *Aïllaments* a l'hora de desenvolupar aquesta exposició per **“la vigència del seu discurs entorn dels perills de la tecnologia i la denúncia d'un món claustrofòbic i alienant; Anzo va ser un artista de gran qualitat i la vigència del seu missatge és evident”**. Aquesta sèrie d'*Aïllaments* constitueix un vast conjunt de pintures i gravats en els quals Anzo va treballar durant quasi vint anys, des de 1967 fins a 1985, un treball

El IVAM reivindica la figura del artista valenciano 'Anzo'

València. El director del Institut Valencià d'Art Modern, José Miguel G. Cortés, la responsable de la Fundación Anzo e hija del artista, Amparo Iranzo, y el comisario y conservador del IVAM, J. Ramon Escrivà, han presentado hoy la exposición *Anzo. Aislamiento (1967-1985)* con un recorrido por la muestra en la galería 7 del IVAM.

“Esta exposición pone fin a una injusticia histórica sobre Anzo, que ha permanecido demasiado tiempo en el olvido y ahora entra por la puerta grande en el IVAM”, ha explicado José Miguel G. Cortés. Se trata de la primera exposición que dedica el museo al artista valenciano José Iranzo Almonazid 'Anzo' (Utiel, 1931-Valencia, 2006) tomando como objeto de estudio la serie *Aislamientos*, su trabajo más visionario e innovador. “La función del IVAM no es organizar exposiciones blockbusters, sino investigar y poner en valor artistas que han permanecido al margen del discurso oficial”, ha explicado Cortés.

La muestra reúne **80 obras** procedentes de diversas instituciones, coleccionistas particulares y de la Fundación Anzo, impulsada y dirigida por **Amparo Iranzo**, hija del artista, quien ha comentado durante la presentación que espera “que esta muestra sirva para que Anzo tenga, por fin, la visibilidad que se merece”.

El comisario de la exposición, J. Ramón Escrivà, ha explicado que decidió centrarse en la serie *Aislamientos* a la hora de desarrollar esta exposición por **“la vigencia de su discurso en torno a los peligros de la tecnología y la denuncia de un mundo claustrofóbico y alienante; Anzo fue un artista de gran calidad y la vigencia de su mensaje es evidente”**. Esta serie de *Aislamientos* constituye un vasto conjunto de pinturas y grabados en

Nota de premsa

Departament de Comunicació
i Xarxes Socials
comunicacion@ivam.es

TOTS
A UNA
VEU

IVAM

molt aclamat per la crítica especialitzada que va propiciar un llarg període de presència de la seua obra en importants esdeveniments expositius com la Biennal de Venècia de 1968.

La primera part de la mostra aborda les obres inicials d'Anzo de la seua sèrie **Aïllaments** en què trenca amb la seua etapa anterior i ja anuncia els seus temes clau: **la solitud humana en un món tecnificat i massificat, la problemàtica de l'alienació i la incomunicació del individu atrapat en el laberint de les estructures de dominació**. El comissari de l'exposició ha destacat *l'Aïllament 12*, "una peça fantasmagòrica que va realitzar l'artista sobre les Torres Trade, una icona de l'arquitectura franquista que Anzo dibuixa en 1967 com un espai de deshumanització".

La mostra fa un recorregut per les obres que Anzo va realitzar amb motiu de la seua participació en la Biennal de Venècia de 1968 i les peces posteriors dels anys setanta, més preciosistes i depurades, en les quals evidencia la seua fascinació pels elements industrials incorporant a les obres **materials inusuals de l'època com fotolits, acers polits, plàstics, rodaments i representacions de circuits de computadora**. "En aquesta etapa també aborda per primera vegada el tema de l'oficina com a lloc d'alienació i control de l'ésser humà", ha assenyalat el comissari.

L'última part de l'exposició revisa les obres de la sèrie **Aïllaments** en les quals apareix per primera vegada **la idea del cercle o el laberint**, "una metàfora de l'home sotmès a la maquinària del sistema de producció i consum", segons el comissari J. Ramón Escrivà.

L'exposició, que compta amb el patrocini de les **Corts Valencianes**, inclou **material inèdit procedent de l'Arxiu de la Fundació Anzo**, i contextualitza l'obra de l'artista a través d'una selecció de

los que Anzo trabajó durante casi veinte años, desde 1967 hasta 1985, un trabajo muy aclamado por la crítica especializada que propició un largo período de presencia de su obra en importantes eventos expositivos como la Bienal de Venecia de 1968.

La primera parte de la muestra aborda las obras iniciales de Anzo de su serie **Aislamientos** en las que rompe con su etapa anterior y ya anuncia sus temas clave: **la soledad humana en un mundo tecnificado y masificado, la problemática de la alienación y la incomunicación del individuo atrapado en el laberinto de las estructuras de dominación**. El comisario de la exposición ha destacado el *Aislamiento 12*, "una pieza fantasmagórica que realizó el artista sobre las Torres Trade, un icono de la arquitectura franquista que Anzo dibuja en 1967 como un espacio de deshumanización".

La muestra hace un recorrido por las obras que Anzo realizó con motivo de su participación en la Bienal de Venecia de 1968 y las piezas posteriores de los años setenta, más preciosistas y depuradas, en las que evidencia su fascinación por los elementos industriales incorporando a las obras **materiales inusuales de la época como fotolitos, aceros pulidos, plásticos, rodamientos y representaciones de circuitos de computadora**. "En esta etapa también aborda por primera vez el tema de la oficina como lugar de alienación y control del ser humano", ha señalado el comisario.

La última parte de la exposición revisa las obras de la serie **Aislamientos** en las que aparece por primera vez **la idea del círculo o el laberinto**, "una metáfora del hombre sometido a la maquinaria del sistema de producción y consumo", según el comisario Ramón Escrivà.

La exposición, que cuenta con el patrocini de les **Corts Valencianes**, inclou **material inèdit procedent del**

Nota de premsa

Departament de Comunicació
i Xarxes Socials
comunicacion@ivam.es

TOTS
A UNA
veu

IVAM

novel·les distòpiques espanyoles de l'època i inclou la projecció de la pel·lícula **La cabina (1972) d'Antonio Mercero**. “Es tracta d'una pel·lícula desasossegant en la qual el protagonista, l'actor José Luis López Vázquez, acaba atrapat en una cabina com a metàfora d'un sistema computeritzat que aniquila la personalitat i aïlla a l'individu en espais estandarditzats i opresius”, ha conclòs el comissari de l'exposició.

Archivo de la Fundación Anzo, contextualiza la obra del artista a través de una selección de novelas distópicas españolas de la época e incluye la proyección de la película **La cabina (1972) de Antonio Mercero**. “Se trata de una película desasossegante en la que el protagonista, el actor José Luis López Vázquez, termina atrapado en una cabina como metáfora de un sistema computerizado que aniquila la personalidad y aísla al individuo en espacios estandarizados y opresivos”, ha concluido el comisario de la exposición.